

SELÇUK ES'İN HATIRALARINDAN NOTLAR (I)

Konya'nın Sesi gazetesini koleksiyonunu karıştırırken, gazetede Selçuk Es'in de birçok yazısının neşredildiğini gördüm. Selçuk Es, bundan yaklaşık elli yıl kadar önce, bu gazetede "Hayal Olmuş Hakikatler" başlığı altında bazı önemli hatıralarını yayımlamış. Delibaşı olayı ile ilgili yazısı da aynı nüshalarda bir dizi yazı olarak çıkmış. Merhum Es'in bu hatıralar zinciri içerisinde son derece önemli olanları var. Hatıraların dayandığı olaylar, en az 90 yıl öncesine ait Konya ile ilgili olaylardır. Hatıraların önemi de buradan geliyor. Bunların özetlerini bir dizi yazı içerisinde bazen aynen, bazen de bunları özet olarak okuyucularımıza sunmaya çalışacağım.

İstanbul'un İşgali Günü Konyalı Rumların Taşkınlığı

Bu çocukluk hatırasına Es, şöyle başlıyor:

"1919 senesi kışından yeni çıkıyorduk. O gün hava kısmen bulutlu ve soğuk geçiyordu. İkindiye doğru bugünkü Hasan Behçet Sokağı (Bu

M. Ali UZ

sokak İplikçi Camii'nin batısındaki ilk sokaktı) içinde bulunan kira evimizin kapısı önünde oynuyordum.

Sokakta fevç fevç Rumların az ilerimizdeki Kürkçü Mescidi sokağını takiben Arapoğlu Makası istikametine doğru geçmekte olduklarını gördüm. Merak bu ya, ben de arkalarına takıldım.

Sırçalı Mescit Caddesi'ne birinci sokağa varmadan yüz metre uzaklıkta sağ kol üzerinde çift kanatlı önü avlulu evin önünde durduk... Kalabalık mahşeri bir manzara arz ediyordu... Gelip geçmenin mümkün olmadığı gibi nerede ise nefes almanın bile zorlaşacağı görülüyordu.

Kapıdan orta boylu siyah sakallı iki papaz görüldü. Bunları takiben yedi sekiz kadar kimi sakallı kimi sakalsız pos bıyıklı siyah redingotlu şapkalı kimseler (gavurlar) takip etti. O sıralarda henüz şapka giymemiştik."

Bundan sonra konuşmalar sırasında İngiliz başvekili ile Yunan kıralı Kostantin'in adları geçtikçe kalabalıktan "zito" yani yaşasın sesleri

yükseliyor.

Kalabalık Sırçalı Mescit Caddesi'ne doğru ilerliyor. Muhlis Koner'in evi de bu cadde üzerindedir. Kalabalık, Muhlis Koner'in evini geçip sağa dönünce köşenin yanındaki geniş bahçeli iki kanatlı bir Rum evinin önünde duruyor. Bir gurup Rum da burada bekliyormuş. Burada konuşmalar sırasında geçen her Kostantinopi kelimesinden sonra tekrar "zito" sesleri yükseliyor. Rumlar burada bir takım taşkınlıklar arasında oyunlar oynayıp hora tepiyorlar. Bu arada evden birkaç kişi ellerinde İngiliz ve Yunan bayrakları olduğu halde dışarı çıkıyor.

Bundan sonra kalabalık, önde bayraklı adamlar olduğu halde dua etmek için kiliseye doğru harekete geçiyor.

Selçuk Es, eve döndüğünde annesini seccade üzerinde ağlar buluyor. O gün Alâeddin Tepesi'nde Belediye Sineması'nda bir tiyatro varmış. Annesi oraya gitmiş. Tiyatro sonuna doğru, oyunu kesip, "Muhterem hanımefendiler şimdi aldığımız bir haberde sevgili güzel İstanbul'umuz bugün sabahdan itibaren İttifak orduları tarafından işgal edildiğini üzüntü ile bildirir, temsilimizi yarıda bırakırız" açıklamasını yapmışlar. Bu açıklama büyük üzüntüye sebep olmuş. Annesi bunun için ağlıyormuş.

O zamanlar Gazialı Mahallesi'nin tamamına yakını Rumlarla meskûndü.

Hiç bir fedakârlık mükâfatsız kalmadığı gibi, hiçbir ihanet de cezasız kalmaz. Asırlarca Osmanlı'nın nimetleriyle perverde olan bu hainlerin tamamı, mübadele sırasında yurt dışına çıkarılmak suretiyle cezalarını çektiler.

Konya'nın Sesi, 22-23 Mart 1963

*

Konya İntibah ve Terakki Okulu Hatıraları

"1920 senesinde bugünkü İstanbul Caddesi üzerinde on yıl evveline kadar herkesin bildiği Akif Paşa Okulu'nun o zamanki adı, "İttihat ve

Terakki Mektebi" idi. Birinci sınıftan altıncı sınıfa kadar tam teşekküllü Rüştüye mektebi idi. Müdürümüz Mümtaz Bahri (Koru) merhumdu."

Selçuk Es, hocalarının adını sayar. Bunlardan birisi de Fransızca ve Türkçe öğretmeni İsmail Zühtü Bey'dir. İsmail Zühtü Bey, Konya kültürüne emeği geçen önemli isimlerinden birisi.

"Okulun karşı köşesinde bugünkü Millî Eğitim Müdürlüğü'ne bitişik köşe binanın olduğu yerde üç sınıflı Hamidiye Mektebi vardı. Oradan da birkaç öğretmen yukarı sınıflara derse girerdi."

Selçuk Es, Burada hocalarını ve arkadaşlarını anlatır. Muammer Obuz, Avukat Hüsnü Saydut, kardeşi Orhan Süreyya Korucuoğlu arkadaşlarından bazılarıdır. Es, şöyle devam eder:

"Her dersin ayrı ayrı kitabı yoktu. 250-300 sahifeli 'Anadolu Yavrusunun Kitabı' diye bir kitabımız olup bunun baştan, 80-100 sahifesi kıraat ve din derslerine, 120 sahifesi eşya ve ziraat derslerine ayrılmış olup geri kalan kısımda tamamen hesap derslerine ayrılmış idi."

Talebelerin mektepte en sevdikleri hocaları da İsmail Zühtü Bey'dir. İsmail Bey derste birtakım deneyler yapar, tecrübelerini talebeleri ile paylaşır.

Es, seneler sonra bir gün Yeni Fikir Mecmuası koleksiyonunu tetkik ederken İsmail Zühtü Bey'in alkolden öldüğünü üzümlere öğrendiğini anlatır.

İsmail Zühtü Bey'in Ocak ve Babalık gazetelerinde Konya kültürü ve folkloru üzerine çeşitli yazıları çıkmıştır. İsmail Zühtü Bey, içki iptilası yüzünden 1928 yılında genç yaşta hayata veda etmiştir.

"İntibah ve Terakki okulunda okuduğumuz o yılın son baharında meşum Konya Hadisesi cereyan etmiş ve okula bir hafta gidememiştik."

"Öğle yemeklerine okulun bodrum katında yemekhane olarak ayrı-

lan yerde yedikten sonra, topluca üst salonda öğle namazını yerlere hasır, ceket vesaire sermek suretiyle kılardık. Okul tamamen neharî yani evci idi. Yatılı kısım yoktu.” der.

Selçuk Es’in bahsettiği Akif Paşa Mektebi sonradan yıkılmış ve yerine otel ve işyerleri yapılmıştır.

Konya'nın Sesi, 23-25 Mart 1963

*

Rehber-i Hürriyet Mektebi Hatıraları

Selçuk Es, 1921 yılı son baharında Rehber-i Hürriyet Mektebi İptidaiyesi ikinci sınıfına kaydolar. Merhum Es mektebin yerini o zamanki duruma göre anlatır. Daha iyi anlaşılması için, okulun yerini bugünkü duruma göre anlatmaya çalışacağım.

Bu okul, bugünkü İş Bankası Merkez Şubesinin doğu tarafında, Tekel Binası'nın hemen batısında 1925 yıllarında yıkılan Nalıncı Baba Türbesi vardı. Bu türbenin hemen önünde yani Alâeddin Caddesi üzerinde de eskiden Gazi Mustafa Kemal Paşa İlkokuluna kadar uzanan alan üzerinde de Selçuklu dönemi medreselerinden Nalıncı Medresesi bulunuyordu. Zamanla bu medrese yıkılmış ve yerine resimde güldüğü şekilde Rehber-i Hürriyet Mektebi inşa edilmişti.

Mektebin kapısı binanın kuzeyinde imiş. Zemin katı odunluk olup, zeminin üzerinde geniş bir salon etrafında altı oda bulunuyormuş. Binanın duvarları bağdadi, üzeri kiremitli çatı imiş. İlk iki oda, müdür ve öğretmen odaları, diğerlerinde öğrenci sınıfları bulunuyormuş. Es, salonun güneyinde Nalıncı Baba Türbesi'nin bulunduğunu ifade ediyor

Binanın doğusunda üzeri parmaklıklı duvarla çevreli küçük bir bahçe vardır. Batısında ise belediye binası ile birkaç evle çevrilidir.

Mektebin talebe sayısı, 60-70 kadar olup, bu sayı 25-30 kadar Konya Dârüleytam talebeleri ile yüze ulaşır. Üçü öğleden önce, üçü de öğleden

sonra olmak üzere günde altı ders okurlar. Bu bilgiler gerçekten çok az bulunabilecek bilgilerdir.

Merhum Es, bundan sonra arkadaşlarını ve hocalarını sayar. Okul arkadaşları, Konya'nın tanınmış ve ileri gelen şahsiyetlerinin çocuklarıdır. Bundan mektebin zamanının itibarlı okullarından birisi olduğu anlaşılmaktadır.

Müzik hocaları, Arif Şahap Bey, Resim hocaları Mitat Bey, din dersleri hocaları Kurşuncuzade İrfan Efendi'dir. İrfan Efendi'nin evi. Kalecik Mahallesi'nde bizim evin çapraz köşesinde idi. Kendisini hatırlamadığım İrfan Efendi'nin evinde kızı otururdu. Bu tarihi Konya evi yıktırılıp yerine beş katlı bir bina yapıldı. Kur'an-ı Kerim hocaları da okul müdürü Hakkı Bey'dir.

Mektep, 1926 yılında bu binadan, Çiftemerdiven Mahallesi'ndeki yerine taşınmış. Eski bina da Genel kitaplığın çekirdeğini teşkil eden Millî Kütüphane olarak kullanılmış. Bina daha sonra 1928 yılında yıkılarak Alâeddin Caddesi'ne dahil edilmiştir.

Bundan sonra Es, alaturka musiki hocaları Karnik Kazancıyan'ın uzun uzun hayatını anlatır.

Şehir Postası, 10-11 Nisan 1963, s. 2.

• *Devam Edecek*

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

HATIRALARIN PENCERESİNDEN: 6

BİR LİSELİNİN OKUDUĞU KİTAPLAR

Erdeмли'deyim. Baskıya hazırlamakta olduğum *Âşık Edebiyatı Üzerine Yazılar* adlı makaleler topluluğunu tashih ediyorum. Bugünlerde *Karaca Oğlan* gelecek, ikinci baskısı öncesi gözden geçirilecek. Bildiriler, makaleler, *Akademik Sayfalar*'a yedek yazılar derken haftalar akıp gidiyor. Ancak bu yaz bir yenilik yaptım. Konya Lisesinde okuduğum yıllarda tuttuğum günlükleri de yanıma almıştım. Hatta başkaları için pek önemi olmayan, ancak benim için son derece önemli olan başka belgeleri de getirmiştim. Bu yazımda o belgelerden birini tanıtacağım.

Önce yazının adının ne olması konusunda biraz düşündüm. Mademki liseli yıllarımla ilgili şeyler yazacağım, yazının adında lise kelimesi de yer almalıydı. Aklıma merhum hemşehrimiz İsmail Kaya geldi. Fransızca öğretmeni olmakla birlikte şairliği ve roman yazarlığı da vardı. Hatta epey ilgi gören romanının adı *Bir Liseli Kızın Romanı idi*. Bir de bu adı hatırlatan başka bir roman vardı. Oğuz Özdeş: *Liseli Bir Kız Sevdim*.

Önce, romanların tam adlarını hatırlayamayınca Behçet Necatigil'in yanında bulunan *Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü*'ne (12. bs. 1985) baktım, bu adlar yoktu. Bu arada bir şey daha öğrendim. Kitabın sonundaki Eserler İndeksi'nde 'bir' kelimesiyle başlayan tam 113 eser varmış. 'Biraz', 'Birinci', vb. bu sayıya alınmadı.

Biz de yazının başındaki adı uygun bulduk. Almışım 20 sayfalık bir küçük

boy defter, kendimce A'dan Z'ye kadar sayfaları paylaşmışım. Dış kapağın üst tarafına 'Roman adı' başlığını koymuşum. Hatırlayınız, bu tür defterlerin bir de basılı adları olur: *Okul Defteri*, vb. Bu defterin üzerinde ise *Türk Yavrusunun Okul Defteri* yazıyor. Ayrıca kimlik bilgisinin yazılacağı yerler de var. O boşluklara; adı, numaramı (911), okulumu (Konya Lisesi), sınıfımı (IV-C) ve hangi dersin defteri olduğunu (kompozisyon) yazmışım.

Defterin düzenlenmeye başladığı tarihi, ilk sayfanın sağ üst köşesine iki satır olarak yazmışım: *19-Aralık-55/P. tesi*. Sayfanın tepesine ortalı olarak da 'Okuduğum Kitaplar' başlığını daha büyük puntolarla yazmışım. Derken kapak sayfasındaki bilgiler tekrar edilmiş, sadece defterin türü çıkarılmış, yerine 'Konya' adı eklenmiş. Nedense hep kırmızı mürekkepli kalem kullanmışım.

Dış kapakta 'Roman', ilk sayfada 'kitaplar' dememiz dikkatinizi çekmiş olabilir. Kitaplar arasında romanlar ağırlıklı olarak yer alıyor. Biraz sonra okuduğum kitaplardan seçme bir liste sunacağım; orada da çok farklı türlerini göreceksiniz.

Benim okumamda, her gün evimize giren birer Konya, Ankara ve İstanbul gazetelerinin, sınıf dergilerinin ve çocuk dergilerinin önemli bir yeri vardır. Derken sırayı birer formalık *Cin-göz Recai*, *Nat Pinkerton*, vb. polisiye kitapçıklar alır. Arkasından 1954 (?) de başlayan polisiye romanlar gelir. Mickey Spillane'in *Mayk Hammer* tipi be-

nim neslimi bir hayli etkiledi. Ancak başka polisiye yazarları da ön planda idi: Peter Cheyney, Hadley Chase, Edgar Wallace, vb.

Polis romanlarından örnek veremeyeceğim, ancak bir olayı daha gündeme getirmek istiyorum. Spillane'in o yıllarda yazdığı *Mayk Hammer* romanlarının sayısı sadece yedidir. Onun bu polis tipi öylesine ilgi gördü ki yayınevi Kemal Tahir'i ikna ederek, *F. M. İkinci* takma adıyla pek çok *Hammer* romanı yazdırdı. Mesela, *Kara Nara*, *Kanun Namına*, *Öp Beni Öldüresiye* ve *Derini Yüzeceğim* gerçek *Hammer* ise *Sen de Öleceksin*, *Genç Kızlar Cehennemi*, *Devler Çarpışıyor*, vb. taklit *Hammer*lerdir.

O yıllarda *Çağlayan Yayınevi*'nin başlattığı bir cep kitapları macerası gündeme geldi. Plastik kaplı bu kitaplar öylesine ilgi gördü ki piyasada yayınevinden geçilmez oldu: *Ekicigil*, *Harmen*, *Hadise*, vb. *Sel Yayıncılık* yakın tarihin siyasi olaylarını yayımladı. Bir yayınevi ise sadece Mişel Zevako'yu sunuyordu. Atatürk'e yapılan suikastları ve benzeri olayları ele alan yayınevinin başlıca yazarı [F.] Kandemir idi. Edebiyatla ilgili olanlar arasında en kaliteli yayınevleri *Çağlayan* ve *Ekicigil* idi.

Bir hatıramı aktarmak istiyorum. Sonradan doktor olan arkadaşımız A'nın evinde bu kitaplar okunduktan sonra o, kitapları yüzde 25 indirimle bizlere satardı. En iyi alıcısı da bendim. Kitapların fiyatları mı? Bir lira!

Saray Çarşısı'nın karşısında bir *Şahap Kitabevi* vardı. Çarşı Postanesi'nin karşısındaki Belediye otobüslerinin yönetim yerinin bir yarısı da, Konya'ya gazeteleri dağıtan iki yerden biri olan Kemal [Belgesay?] Ağabeyin kitapçı dükkânı idi. Bu iki kitapçı yeni yayınları bizlere %10 indirimle verirdi. Öğrenciydik ya... Bir de Kapu Camii'nin kiblesinin batısındaki boşlukta (Kaya Hamamı'nın girişinin karşısı) seyyar sabit bir *Can Kitabevi* vardı. Ben oranın da müşterisi idim.

Bütün bunları düşündükten sonra benim defterin eksikleri, hayır hayır, benim ihmalkârlığım ortaya çıkıyor. Çünkü özellikle yukarıda andığım iki yayınevinin pek çok kitabını okumama rağmen listede yoklar: *Gizli El* (R. N. Güntekin), *Yağmur Duası* (R. Erduran), *Silahlara Veda* (E. Hemingway), *Yer Altında Dünya Var* ve *Bugünün Saraylısı* (R. H. Karay), vb.

Roman, tiyatro, hikâye, vb. eserler ayrı ayrı listeler hâlinde verilecek, sadece ilk harflerine göre sıralanacaktır. Defteri düzenlemeye başladıktan sonra ilerleyen yıllarda da birkaç eser eklenmiş.

ROMANLAR: *Arsen Lüpen İstanbul'da* (P. Safa), *Altın Gözlü Kız* (H. Balzac), *Al Midilli* (J. Steinbeck), *Canlı Ölü* (Emile Zola), *Dehşet Yolcuları* (Georges Arnaud), *Erkek Delisi* (Erksine Coldwell), *Felaket Yatağı* (E. Coldwell), *Göl Çiçekleri* (N. F. Alsan), *Gözleri Oyulanlar* (Mişel Zevako), *Harp ve Sulh* (L. Tolstoy), *Hayata İsyân* (S. Maugham), *Hakka Sığındık* (H. R. Gürpınar), *Hayatın Ücreti* (Ernest Hemingway), *İnsanları Seveceksin* (E. M. Remarque), *Kombabüs'ün Dostluğu* (İhsan Boran), *Kadınlar Mektebi* (Andre Gide), *Kaçak* (S. Maugham), *Kesikbaş* (H. R. Gürpınar), *Linç* (J. Steinbeck), *Minyon* (Goethe), *Macera Yolcuları* (J. Steinbeck), *Sahne Işıkları* (C. Chaplin), *Saygon Geceleri* (Claude Farrere), *Sallan Yuvarlan* (H. E. Adivar), *Sokak Kızı* (Panait Istrati), *Suçumuz İnsan Olmak* (Oktay Akbal), *Şeytanlı Göl* (George Sand), *Üç Kadının Romanı I-II* (Peride Celal), *Villada Bir Gece* (S. Maugham), *Valide Sultanın Gerdanlığı* (Cevat Fehmi Başkurt-Polisiye), *72. Koğuş* (Orhan Kemal).

HİKÂYELER: *Anadolu Hikâyeleri* (Muhtar Körükçü), *Fıçıdan Hikâyeler* (Teodor Storm), *Gizli Mabet* (Ö. Seyfettin), *Hikâyeler* (Anton Çehov), *İt Kuyruğu* (A. Nesin), *Lüzumsuz Adam* (S. F. Abasıyanık), *Mizah Hikâyeleri*

Antolojisi I-II (Çeşitli yazarlar), *Memurun Ölümü* (A. Çehov), *Yedek Parça* (A. Nesin), *Yanlış Tahmin* (O. Henry), *Zürriyet* (Samet Ağaoğlu), *Sarhoşlar* (Orhan Kemal).

TİYATRO ESERLERİ: *Aşk Tabibi* (Moliere), *Cimri* (Moliere), *Hülleci* (R. N. Güntekin), *Kıbarlık Budalası* (Moliere), *Medeia* (Euripides), *Şamdancı* (Alfred de Mussef).

ÇEŞİTLİ: *Aşk Tamamları* (Hikmet Feridun Es), *Bir Dakika* (Doğan Nadi), *Benim ve Onların Hikâyeleri* (Vâ-Nü), *Decameron Geceleri* (Boccaccio), *Göz Ucu ile Avrupa* (Y. Z. Ortaç), *Koca Yusuf* (Sami Karayel), *Kızılıklı Mahmut* (S. Karayel), *Ölüm Hücresi-2455* (Carly Chessman), *Ömer Hayyam* (İ. Alaeddin Gövsa), *Tabiatüstü Hadiseler Karşısında İnsan* (John Doris).

Dikkat edilirse polisiye olarak bir iki addan başkası yok, oysa kitapçıkların yarısı o dalın örnekleridir. Şu birkaç tespit listemi değerlendirmemize yardımcı olacaktır.

Ö harfiyle başlayan sekiz kitabın altı tanesinin adı 'ölüm' kelimesiyle başlıyor ve bunların da dördü polisiye... İki ise bir idam mahkûmunun hatıraları... Ö ile başlayıp da ilk kelimesi 'ölüm' olmayan bir kitap da poli-

siye: *Öp Beni Öldüresiye*.

C harfiyle başlayan 11 kitabın ikisi dışındakilerin adlarının başlıca kelimeleri: Cellât (2), Casus (2), Ceset (1), Ceza (1), Hedef (1), Ölü (1), Cehennem (1).

Bir ek de tefrika romanlara... Rahmetli Sedat Semavi'nin gazetesi *Hürriyet*'te çok güzel tefrika romanlar yayımlanırdı. Bir daha adlarını bir yerlerde görmediğimiz Halil Tufan ile İlhami Bilger'in ortaklaşa yazdıkları *Karacaviran* romanını bu arada sayabiliriz. Ne yazık ki öbür tefrikaları hatırlayamadım. Yanılmıyorsam bunlardan birini de Zahir Törümküney[?] kaleme almıştı. Refik Halit Karay'ın *Maşa Melikesi Nilgün* adlı eseri de *Hürriyet*'te yayımlanmıştı. *Ulus*'un ikinci sayfasında sürekli olarak romanlar tefrika edilirdi. Hatırlayabildiğim tek romanın adı da *Selma* idi.

'Benden bu kadar...' diyorum, ama hatırlayabildiklerim için... Ya hatırlayamadıklarım. Onlar da hatırladıklarımın sadakası olsun.

Ek: *Kont Ciano'nun Hatıraları*, *Hissi Kablelvuku Olayları*, *Hayvanlarda Cinsî Hayat*, vb. roman dışı tefrikalar... Daha niceleri... Ah bir de hatırlayabilsem...

KONYA'NIN FOTOĞRAFİK HAFIZASINA ÖNEMLİ KATKILAR

Prof. Dr.
Haşim KARPUZ

1- Giriş

Fotoğraf varlıkların görüntülerinin kâğıt üzerine basılmasını sağlayan teknik bir buluştur. 19.y.y.'ın ortalarında gerçekleştirilen bu keşifle insanlığın bilgilenmesinde anılarının yaşatılmasında çok büyük bir çığır açılmıştır. Günümüzdeki bütün görüntülü iletişim araçların temelini fotoğraf oluşturmaktadır.

Fotoğraf en yaygın olarak gazetelerde, televizyonlarda haber, insan, tabiat, kültür, sanat, spor vb. konularda kullanılmaktadır. Bilim ve bilginin aktarılmasında da en etkin araçtır. Fotoğrafların yaygın olarak kullanıldığı alanlardan birisi de insanların çektiği aile-hatıra fotoğraflarıdır. Doğum, sünnet, nişan – düğün ve aile efradıyla grup resimleri vesikalik dediğimiz portre fotoğrafları albümlerimizi doldururlar.

Fotoğrafın kullanıldığı diğer bir alan mimari yapıların korunması ve tanıtılması için yapılan çalışmalarda çekilen fotoğraflardır. Bu fotoğraflar yapıların asli-özgün hallerini gösterdiği gibi yapılacak kazı ve restorasyon projelerinin hazırlanmasında da uzmanlara eşsiz bilgiler sunarlar.

Bu yazımda sizlere Konya fotoğraf tarihine çok önemli katkılar yapan yeni yayınlanan iki fotoğraf albümünü tanıtmak istiyorum:

2- Fotoğraf Albümleri

1. Yardımcı, Saime, Konya'da Asırlık Çınar, Konya, 2011

Büyükboy 352 sayfalık kitapta 90 Konyalı ailenin muhtelif fotoğraflarına yer verilmiştir. Öyleki, aile-

nin oturduğu ev, aile büyükleri, hı-sımları, çocukluk, nişan-düğün-yaşlılık hallerine ait çok özel ve en güzel hatıra fotoğraflarına yer verilmiştir. Her ailenin sayfalarında bu tür konulardaki fotoğrafların yanı sıra geçmişten günümüze ailenin kısa tarihine de yer veriliyor.

Ailelerin tarihçesi anlatılırken, fotoğrafların çekildiği mekânlar bugüne gelmemiş evler, yok olmuş bağlardan; eskinin aile toplantıları, nişan-düğün merasimleri ayrıntılı bir şekilde anlatılıyor. Zaferdeki Barok üsluptaki birçok ev günümüze

gelememiştir.

Fotoğraflar, Konya'nın bildik stüdyolarında çekilmiş, Garabet Kirkor Solakyan, Foto Behçet, Foto Ektem, Foto Venüs'ün damgalarını okuyabiliyoruz. Stüdyolar zamanın imkânlarını yansıtırken o dönemdeki yaygın olan kompozisyonları oluşturmuşlar, görüntü veren insanlarımız asil duruşlarıyla hatıralarını – cansız hayallerini – ölümsüzleştirmişlerdir.

Buradaki fotoğraflar Konya'nın sosyal tarihi, halk bilimi, kıyafetmoda tarihi, kültür tarihi ve tarihsel belge bakımından Konya fotoğraf tarihine çok değerli katkılar sağlamıştır. M. Ali Uz'un takriz yazısı bulunan büyük boy ve kaliteli basımı ile göz dolduruyor.

2.Bakırcı, Naci – Kara, Hacer,

Müzenin Saklı Hazinesi Cam Filmlerinde Konya Anıtları, Konya Müze Müdürlüğü Yayını, 2011. Konya'da anıtlarla ilgili ilk fotoğraflar batılı seyyah ve araştırmacılar tarafından çekilmiştir. G. Berggren ve Yıldız Sarayı albümlerinden sonra G.K. Solakyan'ın çok sayıda anıt fotoğrafı çektiğini biliyoruz. Bakırcı ve Kara'nın yayınladığı albümdeki fotoğraflar 1930'lu yıllarda ünlü müze müdürü Yusuf Akyurt (1877-1954)'un nezaretinde müze muhafızı ve fotoğrafçısı İbrahim Nuri Tongur (1879-1956) tarafından çekilmiştir.

İbrahim Nuri Bey eşi Zehra Hanım'la Foto Aileyi kurmuş albümdeki fotoğrafları bu fotoğrafhaneye adına çekmiştir. Cam negatifleri müzede korunan anıt fotoğrafları taranarak baskıya hazırlanmışlardır. Baskıları biraz zayıf – soluk olan albümde 243 anıt fotoğrafı yer almaktadır.

Bunlar:

1- Camiler: Alâaddin Camii (1221), Aziziye Camii (1676), Beyşehir Eşrefoğlu Camii (1297), Dursunoğlu Camii (15. yüzyıl), Ilgın Lala Mustafa Paşa Camii (1576), İplikçi Camii (1201), Kapı Camii (1650), Nakiboğlu Camii (1756), Ovaloğlu (Çelik Paşa) Camii (1764), Piri Mehmed Paşa Camii (1523), Sadreddin Konevî Camii (1274), Sahip Ata Camii (1258-1283), Sahip Ata Hankâhı, Sultan Selim Camii (1565), Şerafeddin Camii (13. yy.)

2- Mescitler: Abdülmümin Mescidi (13. yüzyıl), Akça Gizlemes Mescidi (1215), Beşarabey Mescidi (1219), Bulgur Tekkesi Mescidi (13. yüzyıl), Cevizaltı Mescidi (1880), Erdemşah Mescidi (1220), Ereğli Boyacı Ali Mescidi (1551), Hasbey Darü'l-Hüffâzı ile Mescidi (1421), Hâtuniye Mescidi (1213), Hoca Fakih Mescidi (1221), Hoca Hasan Mescidi (13. yy başı), Karaarslan

Mescidi (13. y.y.), Karatay Mescidi (1248), Sakahâne Mescidi (1248), Süt Tekkesi (1301), Şeker Furuş Mescidi (1220), Tahir ile Zühre Mescidi (13. yüzyıl), Tercüman Mescidi (13. y.y.), Zenburi Mescidi (13. y.y. başı), Zelve Sultan Mescidi (13. yüzyıl), Bey Hekim Mescidi (13. yüzyıl).

3- Medreseler: İnce Minare Medresesi (1263-64), Karatay Medresesi (1251), Küçük Karatay Medresesi (1251'den önce), Sırçalı Medresesi (1242).

4- Türbeler: Ateşbâz Veli Türbesi (1285), Emir Nûreddin Türbesi (14. yüzyıl), Evhadeddin-i Kirmânî Türbesi (13. yüzyıl), Fakîh Dede Türbesi (1456), Gömeç Hatun (Kız Kulesi) Türbesi (13. yüzyıl), Hoca Cihan Türbesi (13. yüzyıl), Ilgın Şeyh Seyfeddin İsâ Türbesi (1286), Kalenderbaba Türbesi (1285), Karaaslan Türbesi (1232), Kesikbaş Türbesi (13. yüzyıl), Seyfeddin Kara Sungur Türbesi (1270), Şems Mezarlığı Türbesi (13. y.y.), Şeyh Alaman Türbesi (1288), Şeyh Halili Türbesi (1597), Şeyh Hasan-ı Rumî Türbesi (1498), Şeyh Şucaeddin Türbesi (1349), Tâcü'l-Vezir Türbesi (1239), Turgutoğulları Türbesi (1432), Ulaş Baba Türbesi. (14. yüzyıl)

5- Kütüphaneler: Musa Bey Kütüphanesi, Yusuf Ağa Kütüphanesi (1796)

6- Hamamlar: Hasbey Hamamı (1424), Ilgın Kaplıcası (1267)

7- Selçuklu Köşkü: Alâeddin (Kılıçarslan) Köşkü (1156-1192)

8- Mevlâna Dergahı: 1273

9- Hanlar: Altunapa Hanı (1201), Dokuzun Hanı (1210)

10- Mezarlıklar: Şeyh Alaman (Ulemâ Mezarlığı, Musalla Mezarlığındaki Namazgâh (1541)

11- Anıtlar, Müzeler, Sivil Mimarlık Örnekleri: Ziraat Anıtı (1912), Atatürk Anıtı (1926), Şehitler Anıtı (1938), Konya Müze-i

Humâyûn Şubesi (1240-1217), Sıhhi Müze, Sanayi Mektebi (1898), Atatürk Evi (1912), Osmanlı Bankası Binası (1921), Kolordu Binası, Konya İdadisi, Gar Binası, İstasyon Caddesi, Konya Evleri, Değirmen, Havzan Çeşmesi,

12- Ören Yerleri: Çatalhöyük, Eflatunpınar Hitit Anıtı, Fasıllar Hitit Anıtı

13- Katakomp: (M.S. VI. yüzyıl)

3. Sonuç

Burada tanıtmaya çalıştığım iki mahalli fotoğraf albümü Konya'nın sosyal tarihi ve mimarlık tarihi bakımından büyük önem taşıyor. Birincisi topluma, insanımıza ışık tutuyor, ikincisi anıtların 1930'lu yıllardaki restorasyon öncesi durumlarını ortaya koyuyor. Bu anıtlardan bazıları günümüze gelememiş, bazıları da restorasyonlarla değişikliğe uğramıştır.

İnsanlar zaman içinde yaşar ve ihtiyaçlarına göre yapılar üretirler. Her ikisi de şehirlerin tarihinde, kent belleğinde önemli yer tutarlar. Bu iki albüm, bu şehirde soluk alıp veren, acı tatlı hatıralarla yaşayan insanlarımızın o anlarını ölümsüzleştirmiştir. Yapılar ise zamana meydan okurken tarihe ve sanata belge olarak katkıda bulunuyorlar.

HÜSNIYE GÖLLERDE - “Sulu” Bir Öykü -

“M onya Üstün Muharirler Birliği'nin”, 26.8.2014 tarihinde Mulu'ya gezi düzenlediğini duyunca, hemen valizlerimi toplama-ya giriştim. Bir an önce yola düşmek istiyordum.

Binbir macerayla, geçmiş yüzyıllardan kalma bir yağmurun birikintilerine bata çıka Mulu'ya vasil olduk.

Otobüsten indik. Başkan Mehmet Bey, bizi gün doğumunda Belediye binası önünde karşılayarak, yediden yetmişe hepimizi duygulandırdı. Çaylarımızı içtikten sonra, hiç vakit kaybetmedik.

Çarçabuk; “Hayalleri süsleyen ‘Büyüğüne’ nasılsa ulaşamayız, hiç değilse küçüğünü kolayını görelim” diyerek, Kuş Cenneti'ne doğru hareket ettik.

Düden Gölü'nde bizi; şerefimize bir gösteri tertipleyen saksığan, martı, yeşil ördek gibi mütevazı; flamingo gibi yüksek sosyeteden kuşlar karşıladı.

Bazı dostların, bilhassa bu ç(alımlı) kuşlardan etkilendiğini anladık; fakat maalesef iş işten geçtikten sonra.

Ev sahipliklerinden hoşnut olmakla beraber, kuşların oyunlarını tam olarak izleyemedim; çünkü öykücü Duran Metin Bey, “*Elma Kızım*” adlı son romanını, son sürat anlatıyordu.

Ben de ona, karşılık olsun diye “Benim ‘Havva Kızım’, sizin kızı döver.” dedim. Dudak büktüyse de kibar adam, ses etmedi.

Başarılı Belediye Başkanı Mehmet Star keyifle, Mulu Şehir Suyu Arıtma Tesislerinden sonra; “Pek yakında inşa’Allah, “İnsan Arıtma Tesislerini” de açarak, halkımızın hizmetine sunacağız. Bu şehir Zulu ülkesi değil.” müjdesini verdi.

Başkana yakın çevrelerden ise, tesislerin; “suçluların” ıslahı ve “iyice pişmesi” için, “geri dönüşümsüz” olarak kullanılacağına dair haberler aldık.

Tuz Gölü, tatsız tuzsuz bir görünümde, kupkuru tuzunu teşhir ediyordu. Bolca tuzla karşılaştıkça da, gölü bulamadık.

Gurubumuzdaki saygıdeğer bazı tarihçi ve vantirilog bilim adamlarımızın bildirdiğine göre; MÖ, henüz keşif ve icatların başlamadığı, insanların siyasetle tanışmadığı devirlerde buralarda göl varmış; aristokrat bazı kuşlar ÇAYKOYSKI Beyefendi'nin “Kuğu Gölü'nü” bu mekânda sergilemiş.

“Kurak Tuz Gölü'nden sonra, “sulak” Hirfanlı Baraj Gölü'ne geçtik. Bazılarımız parkta çay içmeyi seçerken; bir kısmımız göldeki güzellikleri seyre daldık.

Derken.. etrafi kolaçan ederken, arkadaşlarımla birlikte düşle-
rimizi süsleyen nazlı bir tekne ya-

kaladık.

Ganimetimizin sevinciyle sersemlemişken, tek düşüncem “Nâçiz şahsiyetimin ağırlığını acaba çeker mi?” diye tereddüde düşmem-di.

Fakat “Pak Parti’den” nazik Fatma “Güzel Hanımefendi” endişelerimi giderdi. Gerekirse politika-da olduğu üzere, büyük bir özveriyle kendini feda edermiş.

Ama az sonra tam bir cümbüş gerçekleşti. Biçare tekne üzerine binen “ağırlıktan” dolayı, sağa sola sarhoşça yalpalıyor, körkütük, ürkütücü bir geleceğe doğru, homurtular çıkararak ilerliyordu.

Gurubun ele avuca sığmaz üyesi “Barbaros Hilal Ceyhan”, teknenin bir ucunda “Bu denizler benden sorulur” edasıyla, tam bir dişi amiral havasıyla, ellerini göğsüne kavuşturmuş ayakta, ufukları süzüyordu.

Akabinde ürkütücü bir manzara daha gerçekleşti. Azıcık da erkeksi bir kıskançlığın ve fiyakanın tesiriyle olsa gerek, “Aman Hocam ne yapıyorsunuz?” demeye kalmadı, Mustafa Akçelebi Bey de telâşla ayağa kalktı.

Amazon Hilal’e zıt istikamette, o da gökleri tarayarak elini kolunu kuş gibi sallamaya başladı, -herhalde flamingolara özenmişti-. Saatlerce denemesini yaptı, nafile bir türlü uçamıyordu.

“Rotayı, Flamingo Yolu’na doğru çevirin! Cudi Dağı nerede?” diye durmadan esip gürlüyordu.

Ümidini kaybetmemesini, ağustos böceği gibi değil, karınca misali çalışmasını söyledim; ya da belki “insani kisvesini” atarsa, dilediği şekle konuma girebileceğini, isterse de havalanıp uçabileceğini

ifade ettim. “Muhabbet Kuşu” olsun ne isterdi.

Fakat hayıflandım da. “Çalar avunurdu, keşke bir saz denk gelseydi.”

Mustafa Bey, kanatlarını biteviye çırparken, geminin hızını da gayri ihtiyarî arttırmıştı. Galiba kaptan akıbeti görerek dehşetle, -bazı âlet edevatla- birlikte suya atlamıştı; artık -dümensiz- meçhule doğru hızla gidiyorduk.

“Aman Yarabbim! Kayalara çarpacağız!” dedim. Elîm bir felâkete ramak kalmıştı.

Birkaç hanım, korkudan teknenin içine yuvarlanmış, faciayı görmemek için, kara gözlüklerini çıkarıp takmış, feryat edip duruyordu.

“Bre hatunlar! Aklınıza mukayyet olun! Sükûnetinizi koruyun!” diye “türbanlı” bir uyarıcı olarak, ikazda bulundumsa da, sakalım olmadığı için dinletemedim.

Son çare olarak, bizim “Amazon tazeye”; “Yönetime derhal el koyunuz.” dedim.

“Midem çok bulanıyor, kusacağım” dedi.

“Tuh! Yazıklar olsun!”

Ben bir müdahale yapacağım, onurumuzu kurtaracağım; fakat vakit hem gece yarısı değil; hem de ne zaman ayağa kalksam, bozuk erkek tıynetli mendeburun ağzı yüzü yana eğiliyor, yamışıp duruyor. “Billah çarparım haa!”

Az kalsın gemiden inecek, yürüyüp gidecektim, lâkin denizdeydik. Heyhat! Çaresizdik.

Az sonra bütün ümitlerim sönmüş, yaklaşan felâketin tesiriyle ben de ciyak ciyak bağırmaya başlamıştım. “Batıyoruz!”

Gemi iyice süratleniyor, Akçe-
lebi Bey hâlâ çırpınıp duruyor, biz
hanımlarsa ayılıp bayılıyorduk ki,
“yenişafak” bir oğlan çocuğunun
sesi duyuldu.

Hezarfen Mustafa Arifçelebi
Bey’in mahdumlarıymış:

“Teyzelerim, abilerim! Bu beyi
durdurun! Babamı sevabınıza suya
itiverecek yok mu?”

Tipik “çağdaş bir ailenin” gö-
rüntüsü, bir anda zihnimi dondur-
du. Tüylerim diken diken oldu.

Ve azıcık ferahlandım. Ne üzü-
lüp yorulup duruyordum canım.
Çünkü biz zaten “batmıştık”.

Suyu azalmış, yeterince tuz gör-
müş beynim, fazla mesai yaparak,
artık maarifimizin sorunlarına eği-
liyordu. Düşün düşün dur, bir tür-
lü sökülmez çözülmez.

Çıldırılmak üzereydim. Fakat
güneş yükseldi, yükseldi; “küresel
ısınma” dolayısıyla.. bu gölün de
suyu çekildi.

Ve biz -Rabbime şükürler ol-
sun- karaya oturduk.

Şimdi zihnim -hayratlık- ku-
raklık ve çölleşme üzerine derin ve
veciz bir analiz yapmaya başlamış-
tı. Düşüncelerim “cup” diye -suya-
atladı, fakat çıkamadı.

...

Lakin bu hengâme içerisinde,
Sayın Başkan Ahmet Akiloğlu
Bey’in “salatalık sevdasından” ha-
berim yoktu. Gün boyu, “Keşke
Tuz Gölü’ne bir sandık salatalık
getirseydik, bedavadan tuza basıp
banardık” deyip durdu.

Her gittiğimiz yerde sızlanması
devam edince, garsonların -hatta
Mulu’luların- eli ayağı tutuşup, pa-
niklendiler. Yemek yediğimiz ma-
saya derhal acele tarafından “bol

hıyarlı” bir salata yetiştirdiler.
“Sandığı yedekleyin!” diye arkala-
rından bağırdım. Tedbirde kusur
etmemek gerekti.

Bu arada.. bir keferenin adını
taşıyan -ismi lâzım değil- bir park-
ta; karanlıktan istifade, salıncağa
binip sallanan bazı densiz yaramaz
hatunların kimler olduğunu.. mil-
yon verseniz de -biraz arttırırsanız
düşünebiliriz- söylemem.

Ağır bir hamfendi olarak, ken-
dilerini oturduğum yerden, şiddet-
le kınıyor ve protesto ediyorum.

Nee? Hüsnüye’nin; grubun ço-
cuk üyelerini fena halde sıkıştırdı-
ğı, rüşvet verdiği duyulmuş mu?

Yemin ederim ki masumum.
Gezinirken ve salıncakları dikizler-
ken, Gülen Ümit kıkırdayarak,
muzır bir bakışla yanıma geldi.
“Büyük yazarlar önden Müsniye
teyze, denemek istemez misiniz”
dedi.

Salıncağı pek gözüm kesmedi
ama kırmak olmayacak tabii. Yok-
sa ben yazar olarak çevremdekile-
rin çapını bilmez miyim? Her za-
man mükemmel bir tevazu ve hoş-
görü bahşetmiş, diyaloga yeltenmi-
şimdir.

Bir el arkamdan ittirdi. Âlet gı-
cırdadı. Aldırmadım uçtum.

Göklere yükseldim, bir ara
sema ışıklarını, yakacak gibi ol-
dum. Samanyolu’nun gamzeleri ve
toz pembe yıldız hikâyeleri, hepsi
elimdeydi, hepsini tuttum. Uç-
tum...

UÇTUM.

Mulu gezisinden artakalan, en
önemli unutulmaz ve “kurtulama-
dığım” anım budur. Söylemesi
ayıp, sızlayan kemiklerim ve mora-
ran “ağrılı” yerlerim.

MEVLÂNA AŞIĞI OLAN NEZİH UZEL DE SIRLANDI

İhsan KAYSERİ

Mevlâna aşığı, tasavvuf müziğinin önde gelen isimlerinden araştırmacı- yazar gazeteci Nezih Uzel de sırlandı.

Geçtiğimiz yıl Mayıs ayında kültür ve sanat hayatının 50. Yılı'nı kutlayan kudümzen ve bendir ustası Nezih Uzel Bursa'nın Mudanya ilçesinde dünyaya geldi. Uzun bir zamandan beri şeker hastalığına bağlı olarak böbrek

yetmezliği sonucunda İstanbul Bağlarbaşı Başkent Üniversitesi Hastanesi'nde öğle ezanlarına yakın bir zamanda hayata gözlerini kapamıştır. Nezih Uzel'in naşı 3 Mayıs 2012 Perşembe günü Üsküdar'daki Selami Ali Camii'ne getirilmiş, öğle namazının arkasından kılınan cenaze namazından sonra da Karacaahmet Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

74 yaşında Cenab-ı Allah'a ka-

vuşan Nezih Uzel, Hocazadeler ailesinden haydar Paşa Tıbbiye-i Şahane ve Gülhane Askerî Hastanesinden 1915 yılında mezun olan Doktor Mehmet Muhlis ve Fatih Medresesi müderrislerinden Filibeli Hüseyin Hüsna Efendi'nin kızı Hacer İhsan Hanım'ın oğludur. Uzel ailesi 1949 yılında Mudanya'dan İstanbul'a taşınmışlardır. Nezih Uzel 1957 yılında Galatasaray Lisesini bitirmiştir.

Zaman Tüneli İçinde Nezih Uzel

Bendir ustası, kudümzen Nezih Uzel ile tanışmam 1968 yıllarına

kadar gitmektedir. Ben *Milliyet* gazetesinin Konya muhabirliğini yaparken Nezih Uzel de *Tercüman* gazetesinde Mevlâna ile ilgili yazılar yazmakta idi. Mevlâna Anma Törenlerine geldiğinde tanışmıştık. 1957 yılında Galatasaray Lisesini bitirdikten sonra onda büyük bir Mevlâna aşkı doğmuş, o tarihlerde en büyük kültür ve sanat adamlarıyla sohbet etme imkânı bulmuş, onlardan dersler almıştır. Bunların başında ordinaryüs Prof. Dr. Süheyl Ünver, kudümzenbaşı Sadettin Heper, neyzenbaşı Halil Can, Yenikapı Mevlevihanesi son şeyhi Abdülbaki Efendi'nin oğlu Rusuhi Baykara, araştırmacı-yazar Abdülbaki Gölpınarlı, Şeyh Mithat Bahari Beytur, Şeyh Selman Tüzün, hatta Necmettin Okyay, Hattat Halim Yazıcı, Bekir Pekten, Özbekler Dergâhı'nın son şeyhi Necmettin Ökbekkanğay, naathan Kani Karaca rebab edebiyat ve irşat toplantılarında bulunmuştur. 1966 yılında ise Münir Nurettin Selçuk'un yönetimindeki İstanbul Belediye Konservatuarında icra heyetinde yer almış, İstanbul Radyosu'nda kudümzen olarak görev yapmıştır. Semazenbaşı Ahmet Bican Kasaboğlu ile birlikte pek çok sayıda da semazen yetiştirmiştir. Ömrünü Mevlevî kültürüne adayan Nezih Uzel, tam bir Mevlevî çelebisi, İstanbul efendisi idi. Kimsenin kalbinin kırılmaması için özen gösteren Nezih Uzel, sema hayatında görev yaptığında ise adeta patlamaya hazır bir volkan görünümündeydi. Bendir ve kudümzendeki maharetini gösterir, semazenlerin çoklu çark etmeleri için tempo tutardı. Cenab-ı Allah'tan rahmet dilerim.

Neyzen Niyazi Sayın ve Nezih Uzel

Postnişin Mustafa Holat ve Nezih Uzel

NEZİH UZEL

Mustafa HOLAT

1 Mayıs 2012, saat 23.32, “Ağabeyimiz hocamız Ali Nezih Uzel, Hakk’ın rahmetine kavuşmuştur. Cenazesi 3 Mayıs 2012 Perşembe günü Üsküdar Bağlarbaşı Kuruçeşme Selami Ali Camii’nde kılınacak öğle namazını müteakip Karacaahmet Mezarlığı’na defnedilecek” diye telefonuma bir mesaj geldi.

Hastaydı, ama yinede beni 52 yıl evveline götürdü. Ne gün-

ler... Yurtiçi ve yurtdışı seyahatler... Sema programlarını (Mevlevî ayin-i şeriflerini) en iyi şekilde icra etmek, yapılan ayinden o kadar zevk almak, bizim ondan öğrendiğimiz tarikat adabı o kadar çoktur ki; çünkü biz çömezdik o bize en yakın olandı. Muhteşem Fransızcasıyla bütün işlerimizi hallederdi.

3 yıl evvel Konya’ya geldiğinde ayak parmakları şeker hastalı-

Nezih Uzel ve Postnişin Mustafa Holat

ğından dolayı kesilmişti. Kapu Camiinde öğle namazında buluşmak üzere telefonla sözleştik. Sarıldık, öpüştük, eski günleri yâd ettik. Akşam da Hz. Mevlâna'nın huzurunda dua ettik. Huzurda kimse olmayınca bize orada Hicaz Mevlevî Ayini'nin 3. Selamını okudu, bizde 18 çarkla sema' ettik. Konya'nın mahallî ilahilerini birlikte huzur-ı Pir'de okuduk. Çok mutlu bir şekilde devamını diledik ama buraya kadarmış.

İstanbul Belediyesi geçen yıllarda Nezih Uzel'in 50. Sanat yılı dolayısıyla bir kitap hazırlamak istiyordu. Bu kitapta yayımlanmak üzere bizden de bir hatıra anı istemişti. Onu burada anlatmak isterim.

İsmet İnönü, CHP genel baş-

kanı iken Ankara'da bir genel kurul toplantısına *Hürriyet* gazetesi muhabir olarak Nezih Bey'i görevlendirmiş. Basın masasında yer bulamamış ve bayan delegeler, gazeteci olunca masalarına davet etmişler. Bayanlar kendi aralarında konuşuyorlar, fakat gazetecinin de duymasını istiyorlar. "İsmet İnönü CHP'nin son peygamberi" konusunda bayan delegeler konuşurken buna şahit olan Nezih Bey hemen bu kelimeyi manşet yapıyor gazeteye gönderiyor. Ve ertesi gün *Hürriyet* gazetesinde bu haber yer alınca çevresindekiler İsmet Paşa'yı hiç bu kadar hiddetlenmiş görmemişler. Gazetenin, Nezih Bey'e Ankara'dan uzaklaşması telkini ile senelerdir Mevlâna ihtifallerine geldiği Konya'nın yolunu tutar.

15 gün Konya'da onu misafir ettik, Tekke tavrı ilahilerle çok hoş günlerimiz geçti. Şöyle hatırlıyorum "Demedim mi? Demedim mi? / Âşık Sana söylemedim mi?" ilahisini Türkiye ondan meşk etti. Hâlâ o ilahi okunurken onun tavrı ve bendir vuruşu bir ekol olarak musikişinasların takdirindedir.

30 yıl Konya'da Hz. Mevlâna ihtifallerine kudümzen olarak katıldı. Mevlevî ayinlerini, coşkulu darplarıyla seyreden ve dinleyenleri mest ederdi.

Çok şeyler var, 50 kusur yıl gazeteci ve müzisyen olarak, edebiyatımıza ve musikimize katkılarda bulundu.

Ruhun şad olsun Nezih Abi...

"Evvel giden ahbaba selam olsun; kabrin nur ile dolsun. Huu..."